

figtende fornødne Skridt. Denne Indstilling fra Udvalget blev enstemmig vedtaget her i Thinget den 27de Marts dette Aar. Altsaa, dette Things Stilling til Sagen er ganske klar; Thinget har enstemmig ønsket, at den Sag, som Adressen omhandlede, blev gjort til Gjenstand for nøie Overveielse af Ministeren og som følge heraf ogsaa fra Thingets Side, naar Leilighed dertil senere blev giben.

Jorjaavdrt, er Sagen klar. Men hvad man fra Thingets Side og, jeg tør tilføie, fra Adressens Underskrivernes Side i meget høi Grad maa beklage, er den lidet velvillige, lidet imødekommende Maade, hvorpaa den høitærede Minister har stillet sig til de i Adressen udtalte Ønsker og Krav. Udvalget for Andragender har, efter Sædvane faaet en Meddelelse fra den høitærede Minister om, hvorledes han har stillet sig lige overfor de henviste Andragender. Da der ikke er afgivet Betænkning af Udvalget i denne Samling, er Skrivelsen ikke bleven meddelt Thingets ærede Medlemmer, men jeg begaar ikke Brud paa nogen Distinctionspligt ved kortelig at meddele, at Ministeren har svaret Udvalget paa følgende Maade: Hvad Adressens Hovedkrav angaar, den offentlige Prostitutions Afskaffelse, finder han ikke Anledning til at foretage Noget. Naar hans jagtyndige Embedsmænd mene, at det ikke gaar an, saa siger Ministeren: Saa gjør jeg Intet. Det er saaledes et rent Nei til Adressens første og vigtigste Punkt. Hvad det andet Punkt angaar, da svarer Ministeren, at han delvis har imødekommet det fremtatte Ønske ved at affatte og forelægge det Lovforslag, vi nu have under Forhandling. Jeg tror, jeg tør sige, at denne delvise Imødekommen af Adressens andet Punkt er i Virkeligheden ikke mere glædelig for Underskriverne end det rene Nei til Adressens første Punkt. Jeg tror at turde sige, at netop en Imødekommen som den, der vises ved dette Forslag, er egnet til at staae selve den Sag, der skulde fremmes. Adressens Underskrivere, særlig de Mænd, der have sat Sagen i Bevægelse, have paa ingen Maade ønsket, at der skulde foretages Noget, der kunde indskrænke Pressefriheden, der kunde lægge Bæand paa Ytringsfriheden, der paa nogen Maade kunde rejse politiske Spørgsmaal mellem Høire og Venstre. Dette maatte allerede af den Grund være udelukket, at Adressen blandt sine Underskrivere tæller Mænd fra de forskjellige Partier her i Landet. Det, de kunde enes om, er Noget, de troede laa udenfor de politiske Modsetninger; det, de ønskede overveiet, hvad særlig

det andet Punkt angik, var dette, om det ikke var muligt at træffe Foranstaltninger, som kunde ramme det Uvæsen, der gaar i Svang derved, at der ligefrem spekuleres i uædelige Skrifters Udbredelse eller Indførelse. Det var det Formaal, som var Adressens Formaal, og jeg skulde antage, at derom maatte man fra alle Sider kunne være ganske enig. I den Henseende, som er gjort til Thinget fra en Del Forfattere og Boghandlere her i Byen, er det i Begyndelsen fremhævet, at det at ville hemme det Uvæsen, som gaar i Svang med Spekulation i utugtige Skrifters eller Afbildningers aabenlyse eller hemmelige Udbredelse blandt Publikum, er et Formaal, der i sig selv fortjener al Agtelse hos enhver hæderlig Mand eller Kvinde. Altsaa naar selve Formaalet er anbefalelsesværdigt og fortjener Bifald, maa Adressens Underskrivere, og særlig de Mænd, der have sat Sagen i Bevægelse, i høi Grad kunne beklage sig over den Haandsrækning, den Imødekommen, som Ministeren har vist Adressen ved at komme med et Lovforslag som dette, med Hensyn til hvilket han maatte kunne sige sig selv, at dets Gjennemførelse vilde være en Umulighed, idet det griber langt videre om sig, sætter ganske andre store og omtvistede Spørgsmaal i Bevægelse end netop det, Adressen ønsker man skulde gjøre. Jeg vil ikke paastaa, at Ministeren har gjort det, han har gjort, fordi han ønskede at blive denne Sag kvit; det har jeg ingen Ret til at sige. Men i sine Virkninger kan det føre til det Samme; det kan føre til, at naar man paa den Maade vil fremme en i og for sig god Sag, staaes selve Sagen. Der er faldet Ytringer fra Ministeren i det andet Thing, som synes at tyde paa, at han ikke har saa meget imod at blive den kvit. Ministeren har udtalt, at han egentlig stod noget hjøilig overfor selve den Bevægelse, hvorm her er Tale; han har gjentagne Gange i det andet Thing betonet, at hvis man ikke vilde gaa ind paa Noget som det, der foreligger her, vilde han ikke være i Tvivl om, at saa var alle disse Naab fra Sædelighedsjagens Benner kun tomt Mundsveit, saa maatte man være fuldstændig færdig med denne Sag. Naar man altsaa forlaster et Lovforslag som det foreliggende, saa bethyder det for Ministeren, at saa er man færdig med denne Sag, saa er Regjeringen fri, saa har den gjort sin Pligt, saa er den Historie ude. Jeg for min Del føler ingen Trang til at hjælpe Ministeren til at blive denne Sag kvit paa saa nem en Maade, og jeg haaber heller ikke, at han i dette Thing vil finde de fornødne Hjælpere til at blive Sagen kvit saa nemt. Jeg har den Over-